

kom igennem, tro vi at kunne afhjælpe og afvise, naar vi ikke dele Befolkningen hverken efter Fag eller efter mer eller mindre farlige Fag, men saaledes, at alle de, som ikke ere i Besiddelse af en bestemt Gvne til at bjærge sig selv, hvis Ulykken skulde ramme dem, ere forsikrede, de andre ikke. Det Spørgsmaal, hvem der skal betale, løse vi ved at pege paa alle de større Statteydere, som have over en vis Statteindtægt. Ved at gaa denne Vej undgaas det tunge og meget vanskelige Maafineri med Fareklasser, som var Regeringsforslagets Afkillehæl, der undgaas de forskellige ret meningsløse Forhold angaaende Omfanget af Forsikringen og hvem der skal betale, og der naas endvidere derved, at Arbejdsgiveren ikke kan lægge Ulykkesforsikringspremien over paa Arbejderen selv og fradrage ham denne i Daglønnen. Disse Ulemper ophæves altsaa ved den Vej, vi pege paa. Man kunde gøre den Indvending: Hvorfor gaa vi ikke til at sige: Statskassen eller Kommunekassen o. s. v. betaler, hvorfor lægger man ikke, naar man erkender, det er en Samfundssag, Byrden over paa Samfundets offentlige Kasser, hvortil alle maa betale, hvorledes de end ere stillede, naar de i det hele taget kunne betale noget? Vi have ikke villet gøre dette, fordi al Lovgiveren i dette Forhold jo vilde være at gaa noget ud i det uviste. Det vilde ikke kunne siges blot tilnærmelsesvis, hvor lille eller hvor stor den Sum vilde blive, som denne Forsikring vilde andrage, og det har forekommet os at være urigtigt at sige, at Statskassen eller Kommunernes skulde overtage en Forpligtelse, hvis Konsekvenser og Omfang vi ikke med det samme klart og tydelig kunde paapege. For Kommunernes Vedkommende er der endda endvidere dette, at de jo for det meste sidde i ret trykkede Kaar. Det er saaledes, at Kommunekasserne jo bære en Mangfoldighed af Udgifter, som egentlig med Rette burde være lagte over paa Statskassen. Herved ere Kommunernes Udgifter voksende stærkt, og ogsaa af den Grund vil det være urigtigt at lægge Byrden derover for Ojeblikket. Men derimod at sige til de Borgere i vort Samfund, som have over en vis Indtægt og som følge deraf have en vis Gvne til at betale, at de skulle bære denne Udgift, forekommer os at være ret forsvareligt. Man kan jo selvfølgelig gøre Indvending derimod og sige: Ja, men naar der kommer en Arbejdsmand til Skadeovre i Aarhus, hvorfor skal saa en Løge her i Kjøbenhavn bidrage til hans Forsikring, hvorfor skal denne Borger, som ikke staar i nogen direkte Forbindelse med vedkommende, betale? Ja, der kan jo være flere Grunde derfor. For det første kan

man se saaledes paa Sagen, at man maa indrømme, at selv om han ikke direkte bidrager, kommer han til at betale alligevel. Under de nuværende Forhold er det saaledes, hvad vist de fleste ville erkende, der have noget med Fattigvæsenet at gøre i deres Hjemsted, at en meget stor Del af de Understøttelser, som udbetales ad den Vej, udbetales til Folk, som ere komne til Skade ved deres Arbejde. Det er noget, som er temmelig naturligt, og noget, som man desværre maa sige ikke kan være anderledes. Vi høre saaledes i Dag, at der er faldet et eller andet ned paa en Arbejdsmand ved Havnen saaledes, at han er blevet knust, slaaet for-dærvet eller i alt Fald gjort arbejdsdygtig, og man vil saa i Reglen kunne sige, naar man sidder i et Fattigudvalg, at om nogle saa Dage eller højst en Uge have vi ogsaa hans Hustru hos Fattigvæsenet for at anmode om Hjælp. Saaledes ere jo Forholdene, at Fattigvæsenet her kommer til at gribe ind i en ganske betydelig Grad, og derved komme ogsaa de bedre stillede til at betale til et saadant Ulykkestilfælde indirekte gennem deres Skatter. Hvad de komme til at betale direkte ved den her foreslaede Ordning, ville de komme til at mærke i deres Skatter siden hen, idet de saa i alt Fald ville komme til at slippe noget billigere i Stat. Det forholder sig desuden saaledes, at ogsaa ad en anden Vej paaføres Fattigvæsenet disse Arbejdsinvalider, idet Konkurrencen mellem Arbejderne er temmelig haard og bidst under de nuværende Forhold, hvor Arbejdsgiverne naturligvis søge at saa dygtige Arbejdere, og ingen gerne vil have en skrøbling eller mindre arbejdsdygtig Arbejder i sit Brød. De søge alle at saa raske og dygtige Arbejdere, thi derved fremmes Produktionen, og hele Bedriften gaar fremad. Det vil kunne komme til at gaa saaledes i det hele og store, at naar disse Mennesker ere komne til Skade og ikke kunne blive hængende ved den Arbejdsgiver, i hvis Tjeneste de ere komne til Skade, eller naar de ikke paa Grund af Mandens Godmodighed kunne blive enige med ham om ligesom at saa en Pension der, blive de ilde stædte. Skulle de gaa ud paa Arbejdsmarkedet for at finde Arbejde, vil det sikkert falde dem meget vanskeligt. Og Kendsgerninger vise ogsaa, at naar en Mand er kommen til Skade og til en vis Grad har mistet sin Arbejdsevne, saa at han ikke kan konkurrere med sine sunde Arbejdskammerater, falder han som Regel ind under Fattigvæsenet, og Forholdet vil jo saa blive det, at Statteyderne ville komme til at betale for ham, og derved ville ogsaa de større Statteydere komme til